

Το δόγμα “νόμος και τάξη” σημαίνει καταστολή των αγώνων και κέρδη για τα αφεντικά

Με αφορμή την επίσκεψη Βορίδη...

Μετά την τελευταία κρίση προ δεκαετίας όπου και αμφισβητήθηκε η βιωσιμότητα του καπιταλιστικού συστήματος, υλοποιήθηκαν πολιτικές που εν τέλει μεγένθυνα την ισχύ του και αύξησαν κι άλλο τις ανισότητες. Η άνευ όρων στήριξη του κεφαλαίου και των πλουσίων από τα κράτη οδηγεί αναπόφευκτα σε μία πιο απόλυτη έκφραση του νεοφιλελεύθερου καπιταλιστικού μοντέλου. Το μοντέλο αυτό ξεκάθαρα πλέον αναδεικνύεται σε πρωταγωνιστή και επιταχύνει σφοδρά την παραπομπή όλο και μεγαλύτερου τμήματος του πληθυσμού στο περιθώριο καθώς το χάσμα μεταξύ πλουσίων και φτωχών διογκώνεται.

Στο ίδιο πλαίσιο βαδίζει περήφανα και η τωρινή κυβέρνηση της ΝΔ ανοίγοντας το δρόμο στην επέλαση του ντόπιου και διεθνούς κεφαλαίου με μεγαλύτερη ένταση από τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Με την νεοφιλελεύθερη ατζέντα που εκρυσσωπών, ξεπουλάνε βουνά και θάλασσες σε ιδιωτικές εταιρίες (εξορύξεις, πράσινη ενέργεια κλπ) προκειμένου να συνεχιστεί αυτή η αέναη ανάπτυξη που βγάζει κερδισμένα μόνο συγκεκριμένα αστικά συμφέροντα. Ιδιωτικοποιούν την ασφάλιση και τοποθετούν τους εργοδότες σε ακόμα πλεονεκτικότερες θέσεις σε βάρος των εργαζομένων.

Φυσικά η μπάλα της ανισότητας παίρνει και μεγάλη μερίδα των αγροτών, εκτός των εργαζομένων, των ανέργων και των μεταναστών. Καθώς αυξάνεται η φτωχοποίηση έναντι του πλουτισμού των κατά τόπους οικονομικών ελίτ, αυξάνεται και ο ανταγωνισμός (όπου προάγεται συνεχώς) μιας και μία μεγάλη μερίδα της κοινωνίας το μόνο που επιζητά είναι να ανέλθει οικονομικά καθώς κάτι τέτοιο φαντάζει εφικτό. Η αλήθεια είναι όμως πως συνυπολογίζοντας τις συνθήκες μίας σύγχρονης αγροτικής παραγωγής και διάθεσης είναι εμφανές ότι τα μέσα της καλλιέργειας είναι οικονομικά. Μόνο οι μεγάλοι παραγωγοί βγαίνουν με θετικό πρόσημο καθώς το κέρδος των εμπόρων, το κόστος της καλλιέργειας και η απρόβλεπτη κατάσταση της σοδειάς δυσχερύνουν την ύπαρξη μικρών αγροτών, δημιουργώντας μία αλλαγή στον αγροτικό τομέα όπως τον ξέραμε μέχρι σήμερα.

Το διαρκές ποντάρισμα του κεφαλαίου και των υποστηρικτών του είναι η απάθεια για αντίδραση σε ότι μας συμβαίνει καθώς και η παραπλάνηση στο τι μας συμβαίνει πραγματικά, μέσα από τα δελτία των 8. Αλλά η απάθεια δεν καλλιεργείται μόνο από τα ΜΜΕ ή από την δυστακτικότητα μας. Μεγάλο χαρτί σε όλους τους επιμέρους εργασιακούς και αγροτικούς αγώνες είναι τα ξεπουλημένα συνδικάτα. Συνδικάτα με στελέχη που το μόνο που κάνουν είναι να αποσυμπιέζουν τη δυσαρέσκεια ως συνέχεια της αποσυμπίεσης που επιδιώκει το κράτος. Συμφωνίες κάτω από το τραπέζι, υποσχέσεις και φρούδες ελπίδες για διεκδικήσεις που απλά κρατάνε τις ισορροπίες.

Ισορροπίες που πρέπει να κρατηθούν για να μην δωθεί η ευκαιρία στους από τα κάτω να αντιδράσουν και να οργανωθούν. Γιατί αν γυριστεί η πλάτη στους αγροτοπατέρες, αν διαλυθούν οι συνδικαλιστικές ενώσεις και κοπεί η νομιμοποίηση της εκπροσώπησης οι ισορροπίες θα καταρευθούν και οι προοπτικές που θα αναδυθούν θα είναι πολλές και θα είναι στο πλευρό των πολλών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποσυμπίεσης είναι η κατάσβεση μιας αντίδρασης με εξέγερσιακα χαρακτηριστικά που ξέσπασε στις αρχές του 90 για το ζήτημα της σταφίδας, όταν ενώ καιγόταν η νομαρχία οι αγροτοπατέρες κατεύνασαν και κατεύθηκαν την οργή με υποσχέσεις. Το μόνο μακροπρόθεσμο αποτέλεσμα που γνωρίζουμε σήμερα είναι η σχεδόν ολική κατάργηση της παραγωγής σταφίδας στην Κρήτη.

Όμως πέραν των ισορροπιών που μπορούν να κρατήσουν οι ακόλουθοι του κεφαλαίου και του κράτους υπάρχει και άλλη μέθοδος για να κατευνάσουν τα πνεύματα. Είναι αυτή της καταστολής. Τον τελευταίο καιρό οξύνεται παγκοσμίως μια εμφανώς σθεναρή αντίσταση των από τα κάτω για τη μονόπλευρη αυτή “σύμβαση” σε βάρος των οικονομικά ασθενέστερων που κρατάει σε ομηρία δισεκατομμύρια ανθρώπους. Εξεγέρσεις, συγκρούσεις και διαδηλώσεις λαμβάνουν χώρα σε Χιλή, Γαλλία, Ιράν, Λίβανο, Κολομβία και σε πολλά αλλά σημεία της υφηλίου. Σε όλα αυτά τα μέρη είναι εξώφθαλμο ότι το εκάστοτε κράτος για να στηρίξει και να προστατέψει τα οικονομικά σχέδια του καταφεύγει στην απόλυτη καταστολή με εκατοντάδες νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες, καθώς φαντάζει στους κυβερνώντες ο μόνος τρόπος για να φρενάρει τις κοινωνικές αντιδράσεις.

Θέλοντας να προλάβει αυτές τις καταστάσεις η νέα ντόπια πολιτική εξουσία με την στήριξη των ΜΜΕ εξοπλύζεται με νέο ποινικό κώδικα και με περισσότερη κατασταλτική βία. Έτσι ο Βορίδης, ως εκπρόσωπος αυτής της λαίλαπας, πέρα από τον τύπο που θα συνδιαλαγεί με τα εκφυλισμένα συνδικάτα της Κρήτης, είναι και ο ιδεολογικός καθοδηγητής της παρούσας ακροδεξιάς κυβέρνησης.

Και για να είναι ξεκάθαρο ποιός είναι αυτός ο φασίστας πέραν της σάπιας θέσης του μέσα στη βουλή και τα υπουργεία. Ο Βορίδης από επικεφαλής της νεολαίας του δικτάτορα Παπαδόπουλου στο παρελθόν σήμερα καταλήγει να είναι οργανικό μέλος του σκληρού πυρήνα της “μεγάλης δεξιάς” του Κούλη, που περήφανα υπογράφει μνημόνια στηρίζοντας πως για κάθε χρεωκοπημένο κράτος φταίνε οι λαοί.

Η καθεστωτική τους νομιμότητα περιφρουρείται με το δίκαιο το οποίο χτίζεται με τέτοιο τρόπο ώστε να νομιμοποιήσει τη βία και να μπορεί να καταπνίξει κάθε είδους αντίδραση. Ήδη εδώ και ένα μήνα η κατασταλτική όξυνση είναι γεγονός, αστυνομική βία, σεξιστικές επιθέσεις και ξεγυμνώματα συλληφθέντων από μπάτσους ακόμα και παρακολουθήσεις αγωνιστών από την ασφάλεια που δικαιολογούνται από την κυβέρνηση χωρίς δισταγμό. Την ίδια ώρα ο Βορίδης και άλλοι πολλοί δηλώνουν πως «Το ξύλο είναι στοιχείο αναγκαστικότητας» και άλλα πολλά γελοία και μεθυσμένα από εξουσία αποφθευγματα.

Προφανώς η καταστολή δεν θα ξεκινούσε από πουθενά αλλού παρά από την αιχμή του δόρατος του σύγχρονου ταξικού-αντιφασιστικού κινήματος που είναι οι ελευθεριακές δυνάμεις και οι κατά τόπους πολιτικές τους εστίες. Το τελεσίγραφο χρυσοχοΐδη για την εκκένωση των καταλήψεων είναι το σάλπισμα μιας νέας μάχης ενός ευρύτερου κοινωνικού-ταξικού πολέμου που εμπλέκει εκ των προτέρων πλατιά τμήματα της κοινωνίας. Από τα εργασιακά κάτεργα, τα πανεπιστήμια και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών μέχρι τις γειτονίες και τις τοπικές κοινωνίες, οφείλουμε όλοι και όλες να οργανωθούμε και να δημιουργήσουμε ένα ευρύ και πολύμορφο μέτωπο αγώνα. Ένα μέτωπο ανάλογο της αλαζονείας του κράτους και της οργής των καταπιεσμένων.

Συνέλευση Αναρχικών / Αντιεξουσιαστών-ριών Ηρακλείου

